

ληνος άνευ τών συζητήσεων ; Έγνώρισα κύριον όστις ένυμφεύθη τρίς δια νά έχη νά συζητή με άνθρώπινον όν ύταν είναι εις τήν οίκίαν του. Φρονώ μάλιστα ότι τό είδος τών συζύγων εκείνων,οΐτινες διέρχονται τόν εύτυχή βίον των λογομαχοούντες μέχρι χαστουκιών και κλωτσιών μετά τών άξιεραστών συμβίων των και κατόπιν εξέρχονται όμοϋ εις τόν περίπατον ή τό θέατρον έν τελειοτάτη συμποία και τρυφερότητι,πλεονάζει κατ' έξοχήν έν Έλλαδι.

Εισέλθετε εις τά καφφανεΐα· συζητούσιν ή άναγινώσκουσι συζητήσεις. Εις τά ώραΐα και πολυτελή των Άθηνών ζαχαροπλαστεΐα εισήχθη ή δεκάλεπτος μαστίχα μόνον και μόνον ίνα δύνανται όσοι θέλουσι νά κρατώσι τήν θέσιν των και νά συζητώσι τά ύψηλά κεφάλαια τής πολιτικής, νά διέλθωσι τήν ήμέραν των όσον τό δυνατόν εύθηνότερον μέν άλλ' άξιοπρεπέστερον. Σήμερον όταν οι μαθηται ήμών έκτελώσι τήν λεγομένην στριψώνα (l' école buissonnière) δέν πηγαίνουσιν εις τό στάδιον δια νά παίξωσιν, άλλ' άποσύρονται εις τά άπόκεντρα καφφανεΐα δια νά συζητώσι περι πολιτικής· διότι ή πολιτική είναι τό προχειρότερον παρ' ήμιν και τό εύκολώτερον θέμα συζητήσεως και δέν έγεννήθη ή συζήτησις έκ τής πολιτικής άλλα τό έναντίον. Δια τοϋτο και οι μεγάλοι άνδρες παρ' ήμιν γεννώνται έκ τής συζητήσεως και όχι έκ τής πολιτικής. Άν έχης πνεύμονας ισχυρούς, άν έλαβες τήν έξιν νά έκφωνής λόγους, κατὰ πρώτον γραπτούς έννοεΐται, έπειτα λόγους με άπλως σημειώσεις, έως ου κατορθώσης τελευταίον νά αύτοσχεδιάσης άραις μάrais, τότε ή τύχη σου εξ ήμισείας έδημιουργήθη. Έξαΐρουν

άποτελεί μόνον ό βουλευτής Άττικής Ψύλλας· διότι ό άνθρωπος κατ' ούσίαν είναι διπλωμάτης και είναι λυπηρόν νά άδικήται εισέτι ή φύσις αύτη επί τής βουλευτικής έδρας.

Ω άγαπητή μου πατρίς, πολυένδοξος και πολυδμνητος Έλλάς, σε άγαπώ πρό πάντων διότι εΐσαι μήτηρ των συγγραφέων, των ρητόρων, των ποιητών, των φιλοσόφων και πάντων των επαγγελματιών τά όποΐα έχουσι σχέσιν με τήν φλυαρίαν. Ο άρχαΐος βίος των τέκνων σου ήτο τό χαριέστερον πράγμα, όπερ ήδύνατο νά φαντασθι ή άνθρωπος· άλλα και ό βίος των νεωτέρων τέκνων σου, άν μη έφθασε κατ' ούσίαν τόν άρχαΐον, κατὰ τύπους παραπολϋ έπλησίασε πρός αύτόν· και οι νεώτεροι Κλέωνες είναι όχι όλιγώτερον βδελυροι και φλύαροι των άρχαίων. Και σύ, γλυκυτάτη μου μητρική γλώσσα, πώς νά ψάλλω έπαξίως τά κάλλη και τά θέληητρά σου ; Δέν θριαμβεύεις δια τοϋ λάρυγγος τοϋ κ. Δηλιγιάννη ; δέν κλωθωσιφωνοστριφογουρίζεις εις τό στόμα τοϋ δόκτορος Λομβάρδου ; δέν θαυματουργείς κατὰ πλάτος και κατὰ μήκος έντός τής καπνοδόχου τοϋ άκυβερνήτου Κυβερνήτου ; Δέν έγέννησας σύ τόν Έξαρχόπουλον και τοϋς άδελφούς του ; Όλίγα τινα παιδάκια, είναι άληθές, και κακοανθρεμμέναι τινές φαναριώτισσαι θέλουσι νά σε έξοστρακίσωσι δια τής γαλλικής έκ των σαλονίων και έκ των περιπάτων και έκ των θεάτρων και έκ τοϋ Φαλήρου. Άλλα, έννοια σου πατρίς, ή πλειοψηφία είναι ύπερ ήμών· και τά φέσια θα θριαμβεύωσι πάντοτε έν Φαλήρῳ κατὰ πᾶν Σάββατον και κατὰ πᾶσαν Κυριακήν.

Κορδιλιέρος.

ΜΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ

(Ίδ. άριθ. 314)

Έπανάστασις Ναυπλίου.

Ός ήγγέλθη ή είδησις τής επανάστάσεως τοϋ Ναυπλίου ή Μαριγούλα άπήλθεν άμέσως εκεί.

Ο Στελβάχ, φρούραρχος τοϋ Παλαμιδίου, ό Κορωνάιος, ό Ιωάννης Παγώνης, άνθυπασπιστής τοϋ πεζικού, ό Σπύρος Δουβουνιώτης, άνθυπολοχαγός τοϋ πυροβολικού, ό Περικλής Δενδριδης, άνθυπασπιστής τοϋ ίππικού, ό Χρήστος Βουλπιώτης, ό Έμμανουήλ Άντωνιάδης και άλλοι πρωτουργοι τής Ναυπλιακής επανάστάσεως ύπεδέχθησαν τήν Μαριγούλαν ένθουσιωδώς, ήν και μετωνόμασαν Έλευθερίαν.

Η κυβέρνησις δραστηρίως συνεχέντρωσε ύπό τόν Χάν εξακισχιλίους άνδρας και εξαπέστειλε κατὰ των έν Ναυπλίῳ επαναστατών.

Ότε μακρόθεν έπεφάνη ό βασιλικός στρατός, ή Έλευ-

θερία ίππεύσασα και αίρουσα τήν τής επανάστάσεως σημαΐαν διέτρεχε τας όδους τοϋ Ναυπλίου παραθαρρύνουσα τοϋς πολίτας, καλυπτομένη όθεν διήρχετο ύπό άνθέων, άτινα τής έρριπτον αι τοϋ Ναυπλίου γυναΐκες.

Οι άντάρται είχον έγείρει τά πρώτα χαρακώματα αύτών πρό τής Άρείας και τής Προνοίας, προαστείου τής πόλεως.

Πολλοι των ύπό των Χάν άξιωματικών ήσαν μεμνημένοι τής επανάστάσεως, έν οΐς και ό Γρηγόριος Κουμουνδοϋρος.

Η πρώτη μάχη συνεκροτήθη πρό τοϋ Προφήτου Ήλιου, οϋτινος τά δύο οχυρώματα ύπέρίσπιζεν ό Παγώνης.

Οι βασιλικοί τετραπλάσιοι προσέβαλαν τοϋς επαναστάτας, οΐτινες δια δύο έξόδων έτρεψαν αύτοϋς εις φυγήν πληγώσαντες και φονεύσαντες 50 εξ αύτών, ότε δέ ό Παγώνης ανεπήδησε τοϋ χαρακώματος όπως διανεΐμη πυριτιδοβολάς εις τοϋς προμαχομένους έπεσε βληθείς ύπό σφαίρας.

Ητο οϋτος τό πρώτον θϋμα των έν Ναυπλίῳ επαναστατών.

Όταν δέ κατὰ τήν κηδείαν αύτοϋ,ήτις έγένετο παιανίζουσης τής μουσικής έλευθερίας ύμνους, διήλθε τό φέρετρον πρό τής οΐκίας τής μητρός του, έξελθούσα αύτη εις τόν έξώστην :

— Πήγαινε, είπε, παιδί μου στό καλό. Δέν κλαίω,

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι οἱ Ἕλληνες παρὰ πολὺ συνειθίσκαμεν εἰς τὸ νὰ μᾶς τιμῶσι καὶ νὰ μᾶς ἀγαπῶσι τὰ ἔθνη ὅλα τῆς γῆς. Θέλομεν νὰ θαυμάζωμεθα ὅπως-δήποτε ἐνώπιον τῶν ἄλλων καὶ ἄς τρώγωμεν εὐερκαίαις πραγματικαῖς κατ' ἰδίαν ὅπως αἱ γυναῖκες παραδιδόμεθα εὐθὺς εἰς πάντα, ὅστις ἰσχυρίζεται ὅτι μᾶς ἀγαπᾷ καὶ ἀπαιτοῦμεν νὰ μὴ ὑπάρχῃ σχεδὸν οὐδεὶς ὅστις νὰ μὴ μᾶς ἀγαπᾷ. Τοσοῦτον δὲ μᾶς ἀρέσῃ ἡ ἐρωτοτροπία, ὥστε διὰ νὰ μᾶς κολακεύωσι δυνάμεθα νὰ καταστῶμεν ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ στιγμῇ οἱ εὐτελέστεροι καὶ ῥυπαρότεροι κόλακες. Τὴν ιδέαν τοῦ φιλελληνισμοῦ ἐννοοῦμεν σχεδὸν ὅπως αἱ ἐταῖραι τὸν ἐρωτᾷ κάμνομεν φίλους ὅλους τοὺς ξένους πολιτικούς ὅσοι εἶπον λόγῳ τοῦ συμφέροντός των δὴ κολακευτικὰς λέξεις ὑπὲρ Ἑλλάδος, καὶ ἐχθροὺς πάντας τοὺς ἄλλους, οἵτινες φροντίζουν περὶ τῆς πατρίδος των περισσότερον, παρ' ὅσον περὶ τῆς πατρίδος μας. Οὐδὲν δὲ ἀναγινώσκουμεν μετὰ περισσοτέρας εὐχαριστήσεως παρ' ὅσον δὴ γραμμὰς εὐνοϊκὰς ὑπὲρ Ἑλλήνων τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐφημερίδων· ὑπάρχουσι μάλιστα ἐφημερίδες κύριον σκοπὸν ἔχουσαι τὰς τοιαύτας μεταφράσεις. Ταῦτα ἐπὶ τοῦ παρόντος περὶ τῆς θαυμασίας διαγωγῆς τῶν Ἑλλήνων ναυτῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

Νὰ ἰδῇτε ὅτι ἡ ἀποστολὴ τοῦ πολεμικοῦ ἡμῶν ναυτικοῦ ἐκίνησε τὸν φθόνον τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Αὐστρίας. Καὶ τώρα τί νὰ κάμωμεν; τί θὰ γείνωμεν ὑποπεσόντες ὑπὸ τὴν δυσμένειαν τῶσων μεγάλων δυνάμεων; Δὲν θαυμάζετε ὅμως καὶ τὴν κατεργαρίαν τὴν ῥωμαϊκὴν; ἀκοῦς νὰ τὰ βάλωμε μετὰ τὸν Βίσμαρκ; τί εἶναι ἡ Ἑλλάς; ἕνα

μικρὸν¹ κουταβάκι ἀπέναντι λέοντος. Μωρὲ θηρία ποῦ εἴμεθα!

Σεβαστέ μοι ἀρχιεπίσκοπε Σύρου, ἀλλὰ μᾶλλον Τήνου παρὰ Σύρου, Μεθόδιε· πολὺ μὲ συνεκίνησε ἡ ἐγκύκλιός σου περὶ τοῦ διαδιδόμενου κακοῦ τῆς ἀναγνώσεως μυθιστορημάτων, πολὺ τὸ δηλητήριον ἐχόντων μετὰ τοῦ μέλιτος. Βεβαίως δὲν σὲ κακίζομεν δι' αὐτήν· ἀλλὰ σὲ παρακαλοῦμεν ἂν τῷ ὄντι ἐπιθυμῇς εἰλικρινῶς νὰ κάμῃς καὶ σὺ κατὰ τι καλὸν εἰς τὸν τόπον τοῦτον τὸν θαλασσοδαρμένον ἔχε ὡς σύμβολόν σου, ἁγίέ μου; τὸ «ὀλιγώτερα λόγια καὶ ἐγκύκλιοι καὶ περισσότερα πράγματα». Νὰ ἔχωμε τὴν εὐχὴν σου.

Δύνασθε σεῖς νὰ ἐννοήσητε τίνα λόγον εἶχε τὸ εὐχαριστήριον τοῦ ἐπιτετραμμένου τῆς Γαλλίας πρὸς τὸν πρόεδρον τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου διὰ τὴν φωταγώγησιν τοῦ Δημαρχείου κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς 2 Ἰουλίου; Αὕτῃ ἡ διπλωματία εἶναι περισσότερον λεπτὴ παρ' ὅσον νομίζετε.

Ἀνεχώρησε καὶ ἦλθε, ἐγεννήθη καὶ ἀπέθανε, διωρίσθη καὶ ἐπαύθη, ἡραβωνίσθη καὶ ἐνυμφεύθη· ἰδοὺ ὅλη ἡ φιλολογία τινῶν ἐφημερίδων μας.

Αὕτῃ ἡ κόρη τοῦ Πατοῦσα ἀπειλεῖ νὰ γείνη αἰώνιον θέμα τῆς ἐλληνικῆς δημοσιογραφίας. Δὲν θὰ τελειώσωμεν τέλος πάντων μετ' αὐτήν;

διότι σὲ χάνω, ἀλλὰ χαίρω διότι ἐσκοτώθης γιὰ τὴν πατρίδα σου.

Ἡ τοῦ Ναυπλίου ἐπανάστασις ἐνέπνευσε καὶ εἰς τὸν ἀνατολίτην Κώστα ἡρωικὰ αἰσθήματα.

Ἦλθε καὶ οὗτος εἰς Ναύπλιον, νὰ θύσῃ εἰς τὸν βωμὸν τῆς φιλοπατρίας, ὡς ἔλεγε, τὸ αἷμα καὶ τὴν ψυχὴν του, πρὶν δ' ἀπέλθῃ τῶν Ἀθηνῶν ἔλεγε πρὸς τὸν Ντόκ Τσαρλατάνον:

— Γιατρὲ, φρονεῖς ὅτι ἂν προφυλαχθῶ μπορεῖ νὰ σκοτωθῶ;

— Ὁχι, τῷ ἀπῆντησεν ἐκεῖνος, ἐκτὸς ἂν πληγωθῇς σὲ κἀνένα μέρος θανασίμως.

— Μὰ λέγω νὰ πάρω τίμιον ξύλον καὶ νὰ βάνω καὶ θώρακα ἀπὸ τενεκέ.

— Ἡ σφαῖρα δὲν ἀκούει ἀπ' αὐτά.

— Ὡστε ἔρρισκες φρονιμότερο νὰ μὴ σκοτωθῶ. Ἀλλὰ, ἔλα πάλι ποῦ θέλω νὰ πολεμήσω μέχρι θανάτου.

— Τότε μὴ σκοτωθῇς.

— Ἀλλὰ ἔχω σκοπὸν νὰ κάμω φοβερὰ σφαγὴν, πρὸς ἐκδίκησίν μου. Καὶ πῶς λὲς νὰ τὴν κάμω μετὰ μακρὸν σπαθὶ ἢ μετὰ κοντό; Θαρρῶ πῶς μετὰ μακρὸν σπαθὶ μπορῶ νὰ σκοτώσω περισσότερους.

— Ἄν ἦνε κοφτερό.

— Ἐγὼ ὅμως λέγω, ὅτι χάριν φιλάνθρωπίας δὲν πρέπει νὰ φονεύσω πολλοὺς, ἐκτὸς ἂν ἐκεῖνοι κάμουν ἀπειραν ἐναντίον μου φόνου.

— Αἱ εἰς τοιαύτην περίπτωσιν δὲν μπορεῖς νὰ ζήσης.

— Κἀνένα γιαντρίκι δὲν ὑπάρχει. Κἀνένα ἀλεξιθάναντον, ἔτσι, ποῦ νὰ τὸ πίνῃ κἀνείς καὶ νὰ μὴ σκοτόνεται.

— Ἐὰν ὑπῆρχε τὸ νερὸ τῆς Στυγῆς καὶ ἐδαπτιζέσε εἰς αὐτὸ σὰν τὸν Ἀχιλλέα.

— Δηλαδή τὸ λεγόμενο ἀθάνατο νερό. Καὶ αὐτὰ τὰ ἱαματικά ὕδατα δὲν εἶνε τὸ ἴδιο τάχα;

— Πέρασε ἡ δυνάμις των.

— Ὡστε μ' ἔχεις ἀποφασισμένο.

— Δὲν εἶσαι γιὰ ζωή.

— Τότε ἔτσι κ' ἔτσι, ἀφοῦ θὰ πεθάνω, καλλίτερα ἄς φονευθῶ νὰ δοξάσω καὶ τὴν πατρίδα, καὶ τὸν ἑαυτὸν μου καὶ ὅλο τὸ γένος, ν' ἀφήσω καὶ ὄνομα.

Ὁ Κώστας εἶχε περιόδους, δὲν ἦτο στὰ καλά του, ὅταν ὀμίλει μετὰ τὸν Ντόκ.

Ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐδοκίμασε εἰς τὴν κατώγα τῆς ἀστυνομίας τὴν παρὰ μίαν τεσσαράκοντα, τοῦ Κώστα τοῦ-στριψε ἡ βίδια, ἥτις καὶ πρὶν ἀκόμη τοῦ ἦτο ἴλιγο γυρισμένη.

Ἐν τούτοις ἦλθεν εἰς Ναύπλιον, καὶ κατετάχθη ἐθελοντῆς εἰς τὴν Ἀρειαν, ὡς ἔλεγε.

Τὸ μέρος τοῦτο ὑπερήσπιζε ὁ Δουβουνιώτης μετὰ τριακοσίων σχεδὸν ἐπανάστατῶν.

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς μάχης ὁ Κώστας ἤρχισε νὰ τουρτουρίζῃ.

— Θὰ τοὺς ἀφήσω, ἔλεγε πρὸς τοὺς μαχητὰς, βλέ-

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΜΟΥ.

10 Ι]2 μ. μ.

Τὸ Λαύριον μὲ τὸ ἠλεκτρικόν του φῶς ὁμοιάζει πολὺ τοῦ Φαλήρου τὴν ἀκτὴν. Καί τοι ἔχει προχωρήσει ἡ νύξ αἱ κάμιννοι ἐκπέμποναι πυκνὰς ἀτμοῦ τολύπας. Τοῦ Λαυρίου ἡ λαύρα—ὡς θὰ ἔλεγεν ὁ φίλος Μπάμπης—δὲν σβέννυται οὔτε ἡμέραν οὔτε νύκτα, ὡς φαίνεται.

Ὅποια ἱστορία χρυσοῦ ἀνελίσσεται εἰς τὴν μνήμην μου πρὸ αὐτοῦ! Καί δι' ἡμᾶς τὸ Λαύριον ἱστορία μόνον εἶνε καὶ θὰ ἦτο μῦθος ἴσως ἂν δὲν ἐγεννᾶτο ὁ Σερπιέρης. Οἱ ὀρυκτολόγοι μὲς ἦσαν ὀρυκτά.

Μόνος σχεδὸν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος μετὰ πόνου βλέπω ἐξαφανιζόμενον καὶ τὸ τελευταῖον τοῦ Λαυρίου φῶς. Πάλιν σκοτία καὶ τὸ τυραννικὸν ἐκεῖνο ἄσμα τοῦ ἔλικος. Ἐπρωτίμων ν' ἀκούω τὴν Σάραν τῆς Μουνυχίας καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν Λίνδαν τοῦ κ. Τσόχ, αἵτινες τοςάκις μ' ἔτρεψαν εἰς φυγὴν. Πόσον καλὸν ἀναπολεῖς τὸ κακὸν, ὅταν εὐρίσκης τὸ χειρότερον!

Ἄλλ' ἡ σκηνὴ μεταβάλλεται. Διαικρίνω εἰς τινὰ γυναιὴν γυναικὸς ἐσθῆτα. Ἀνακαλύπτω ζευγὸς πολυαγαπημένων. Τὸ ὥρατον ἡμισὺ ἔχει τοὺς ὀδόντας ἐπὶ τοῦ χεῖλους φυτευμένους, τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν ἡμίκλειστον καὶ τὸν ἄλλον μὲ τὴν κόρην σχεδὸν ἐκτὸς αὐτοῦ, σχηματίζουσαν μικρὸν ἀκρωτήριον. Τὸ ἄσχημον ἡμισὺ φέρει ὑπόλευκον γενειάδα, ὑπερμεγέθη ἔλθᾶν ἐπὶ τῆς ῥινὸς καὶ χαριέστατον κόκκινον πλεκτὸν σαλάκι ἐπὶ τῶν ὤμων. Αἱ ἡλικίαι των ζευγαρωμέναι καὶ αὐταὶ θὰ ὑπερβαίνουν τὸν αἰῶνα. Κρατοῦσι τὰς χεῖρας ἀλλήλων, καὶ ὁμιλοῦσι μὲ ὄλην ἐκείνην τὴν μέθην καὶ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἐρωτευμένων ὑπὸ τὰ παίζοντα ὄμματα τῶν ἀστέρων.

Et que ce douce chose
De se parler d' amour la nuit quand tout repose!
Τοὺς φθονῶ!

3 Ιουλίου 6 π. μ.

Εὐρίσκομαι πρὸ τῆς Χαλκίδος. Δὲν δυνάμεθα νὰ διέλθωμεν τὸ στενόν. Ἡ μηχανικῶς ἀνοιγοκλείουσα γέφυρα εἶνε κεκλεισμένη. Τὰ νερὰ κατέρχονται καὶ πρέπει ν' ἀναμείνωμεν νὰ λάβουν τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν. Μεγαλοπρεπὲς ὅσον ἄγριον εἶνε τὸ φαινόμενον τῶν μετὰ δεινοῦ πατάγου κατερχομένων ὑδάτων τῆς παλιρροίας! Τί εἶνε αὕτῃ ἡ παλιρροία; Ὁ Ἀριστοτέλης ἀπελπισθεὶς νὰ τὴν ἐξηγήσῃ ἐρρίφθη εἰς τὰ βάθη τῆς ἰνα ἀνεύρη ἐκεῖ τὸ μυστήριον.

Ἴδου ὅτι καὶ ὁ Ἀριστοτέλης ἔσχε στιγμᾶς βλακίας.

Ἡ γέφυρα μοι φαίνεται στενὴ καὶ νομίζω, ὅτι ἂν ἐπλατύνετο ἀκόμη, ἡ φορὰ τοῦ ρεύματος θὰ ἐξησθῇ ἀρκούντως ὅπως ἐπιτρέπη τὴν διόδον τοῖς ἀτμοπλοίοις ἐν πάσῃ στιγμῇ.

Θέλω νὰ ἐξέλθω, ἀλλὰ μοι ἀπαγορεύεται πρὶν μᾶς ἐπισκεφθῇ ἱατρός ὡς προερχομένους ἀπὸ εὐλογίωσης πόλεως. Ἐπὶ τέλους εὐδοκεῖ ὁ κ. ἱατρός νὰ ἔλθῃ καὶ ἀφοῦ ἀσπάζεται δύο τρεῖς γνωρίμους του ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ ἡ καθαρσις αἴρεται καὶ ἀποβιβάζομαι.

Ἡ Χαλκὶς εἶνε φωτεινοτάτη πόλις. Ἡ πλατεῖα τῆς δροσερωτάτης, οἱ ὁδοὶ τῆς καθαρῆς, τὰ ξενοδοχεῖα τῆς φέρουν ὅλα θηλυκὰ ὀνόματα: Παλιρροία, Μέλισσα, Ἀφροδίτη. Ἀνακαλύπτω ἐν μεταξοζωοαρτοποιεῖον καὶ ἐν παπουτσοποιεῖον Περπουνιά. Ἀπὸ τοῦ φρουρίου ὅπου πέρνει μάθημα ἡ μουσικὴ τῆς φρουρᾶς ἀκούονται οἱ περιπαθέστεροι τόνοι τῆς Μασχότ.

Les envoyés du paradis.

πων τοὺς ἐπερχομένους βασιλικούς, νὰ πλησιάσουν κοντὰ καὶ ἄμα σιμώσουν θὰ τοὺς ρημάξω μὲ μιὰ μπαταρία. Σῶνε νὰ βαστοῦν τὰ κανόνια.

— Κώστα, εἶπε γενναῖός τις πυροβολητὴς, νὰ βαρδάρης λίγο πίσω νὰ μὴ σὲ κλοτσήσῃ τὸ κανόνι.

— Κλοτσᾷ, μὰ τὸ κλοτσῶ κ' ἐγώ.

— Νὰ κρυφτῇς νὰ μὴ σὲ πάρῃ κάμμία μπάλα.

— Δὲν φτάνουν ἔως ἐδῶ.

Ἐν τούτοις ἤρξατο ἡ μάχη.

Οἱ ἀντάρται καταβληθέντες ὑπὸ τετρακισχιλίων μαχητῶν ἤρξαντο ὑποχωροῦντες.

Ὁ Δυοβουνιώτης μετ' ὀλίγων μαχητῶν ἀντεῖχε καρτερικῶς.

Τῷ εἶχον μείνει μόνον δύο ἄνδρες τοῖς πυροβοληταῖς, ὅτε διὰ τῆς λόγχης εἰσεπήδησαν εἰς τὸ ὀχύρωμά του οἱ βασιλικοί.

Ὁ ἥρωας ἀνετινάχθη τότε καὶ καθίσας ἐπὶ τοῦ πυροβόλου ἀνέπαλλε τὸ ξίφος.

— Φώναξε ζήτω ὁ βασιλεὺς, βοῶσιν οἱ βασιλικοὶ πρὸς αὐτόν.

— Ζήτω τὸ ἔθνος, κραυγάζει οὗτος, καὶ πίπτει διὰ δέκα βολῶν.

Ὁ Κώστας ἐκ τῶν πρώτων τραπείς εἰς φυγὴν ἔχασε τὸν δρόμον καὶ ἐνέπεσεν εἰς χεῖρας τῶν βασιλικῶν.

— Ἀδελφία, ὑπετραύλισε, μὴ μὲ σκοτόνετε γιατί 'ναὶ κρῖμα. Τί θὰ καταλάβετε τάχα ἀπὸ ἕνα κορμὶ σὰν κ' ἐμένα; Δὲν ἀξίζω τίποτα. Ἐγὼ κ' ἂν μ' ἀφήσετε ζωντανὸ, θὰ μοιάζω σὰν πεθαμένος. Ἀφήστε με καὶ 'μένα νὰ ζήσω καὶ ἔρχομαι μαζὺ σας.

— Εἶσαι ἐπαναστάτης, μωρέ.

— Ὁχι, ἦλθα νὰ κάνω χάρι καὶ μὲ διέβαλαν, ὅτι τάχα ἤθελα νὰ ἐπαναστατήσω.

— Καὶ πῶς εὐρέθης μαζὺ μὲ τοὺς ἀντάρτας;

— Κατὰ λάθος δὲν τὸ ἤθελα.

— Μίσω στὸ Κάστρο εἶνε πολλοὶ οἱ ἀντάρταις;

— Ἦταν πολλοὶ, μὰ τώρα σεῖς τοὺς λιγοστέψατε.

— Εἶδες κανένα κορίτσι νὰ ὑψώσῃ τὴν σημαίαν τῆς ἀνταρσίας;

— Ναι, ἕνα τρελοκόριτσο ποῦ ἦλθε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ ἔφερε τὴν σημαίαν ποῦ κέντησε ἡ ἰδία μὲ δυὸ ἄλλαις φιλινάδες τῆς. Αὐτὴ τὰ ἔκαμε ὅλα.

Μετὰ τὰς προανακρίσεις ταύτας ὁ Κώστας ἤχθη εἰς τὸ στρατηγεῖον, ὅπου καὶ οἱ λοιποὶ αἰχμάλωτοι ἐφυλάσσοντο.

— Μετὰ τὴν παράδοσιν τοῦ Ναυπλίου ἡ Μαριγοῦλα ἡ Ἐλευθερία συνεξωρίσθη μετὰ τῶν λοιπῶν ἀνταρτῶν εἰς Σμύρνην.

Ἐν τούτοις οἱ ἐν Ἀθήναις συνωμόται προέβησαν εἰς ἐντελὴ συνενόησιν.

Τὰ πάντα εἶχον παρασκευασθῇ, μέρος ὅμως τοῦ στρα-

Ἡ Εὐβοία ἐδαπτίσθη ἀπὸ τὴν ἀφθονίαν τῶν βοσκῶν τῆς, τοῦθ' ὅπερ δὲν κολακεύει πολὺ τοὺς κατοικοὺς τῆς. Καὶ ἦτο πάντοτε ἀτυχὴς εἰς τὰ ὀνόματά τῆς· ἄλλοτε ἐκαλεῖτο Ἀ-ορία.

Ἡ ἀκτὴ τῆς πᾶσα εἶνε καταπράσινος, οὐδὲ σπιθαμὴν γῆς βλέπει τις ἄνευ φυτείας. Ἄλλοι καταρθοῦν καὶ οἱ βράχοι νὰ καλλιεργῶνται καὶ ἡμεῖς καταρθόμεν ν' ἀποβραχύνωμεν καὶ τὴν εὐφωρότεραν γῆν.

Ἡ Αἰδηψὸς εἶνε γραφικωτάτη θέσις, ἀλλ' ἤδη διαμονὴ δι' ἄλογα.

Ἀντὶ οἰκῶν σταύλους, οὔτε τροφῶν εὐρίσκεις χόρτα καὶ ἐπὶ τέλους αἰ-δηψῶ.

Ἀπὸ τῶν πηγῶν ἀναβλύζει ἀχνίζον τὸ ὕδωρ καὶ οἱ βράχοι, ἀφ' ὧν χύνεται εἰς τὴν θάλασσαν φαίνονται ὡς τὰ λευκὰ ἐκεῖνα μαστιχένια, τὰ ὅποια ἀφανίζουσι τῆς τσέπαις τῶν παιδιῶν. Τί θησαυροὶ μένουσι νεκροὶ ἐνεκα τῶν ἀθησαυρίστων κεφαλῶν μας!

Ἐνταῦθα ἐπιβιβάζεται μία μελαγχροινή. Ὁ ὀρίζων τῆς συντροφίᾳς μας κατασκότεινος ἀπὸ κᾶτι φοβερὰ σύ-γνεφα—ἓνα εἰρηνοδίκην, οὐ ἡ παρουσία καταδικάζει εἰς ἐρημίαν, ἓνα Ἀλεξανδρινόν, τύπον ἡλιθίου καὶ ἓνα δι-κηγόρον φαγᾶν—διαφωτίζεται ἀπὸ τοὺς ὕγρους καὶ λάμ-ποντας ὡς ἐλῆαις Ἀμφίσσης ὀφθαλμοὺς τῆς. Καὶ νομί-ζεις, ὅτι χύνουν τόσο φῶς διὰ νὰ σὲ γελάσουν καὶ σοὺ πάρουν τὴν ψυχὴν εἰς τὴν κόλασιν τοῦ ἔρωτος, κ. Μο-λοσσέ. Ἀ, κυρία μελαγχροινή, ἐννοῶ διατὶ ζωγραφίζουν μελαγχροινούς τοὺς δαίμονας!

9 μ. μ.

Διακρίνεται ὁ κόκκινος φανὸς τοῦ λιμένος Βόλου. Πλη-σιάζομεν. Ὁ λιμὴν εἶνε σκοτεινός.

11 μ. μ.

Πρῶται μου ἐντυπώσεις: Ὀλίγον καλύτερίμι, στρα-τιαὶ κωνῶπων, τέως σταῦλος ὡς κοιτῶν, ῥογχαλητὸ ἐν τῷ γείτονι κοιτόνι ποῦ ταραζεται ὅλο τὸ οἶονε! Ξενοδο-χεῖον, ἀϋπνία καὶ πότε νὰ φύγω!

Μάριος.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΣΥΡῶ

Χθὲς τὸ ῥωσικὸν πάλιν μᾶς ἐκουβάλησε τοὺς τελευ-ταίους 800 ὑπηκόους τοῦ Ἀραβῆ, τοὺς ὁποίους δὲν ἐπρό-φθασε, μ' ὅλην τὴν ἀγαθὴν του διαθέσιν, νὰ περιποιηθῇ ἀποχρώντως.

Μὲ τούτους ἐτελείωσεν ἡ Ἐξοδος πλέον. Πλὴν μετ' αὐτὴν ἔπονται αἱ δέκα πληγαὶ τοῦ Ἀραμπῆ, ὡς προη-γῆθησαν τοῦ Φαραῶ.

Ἰδίως ἡ πληγὴ καθ' ἣν ὁ Ἀγγελος ὁ ἐξολοθρευτὴς με-ρόμφαιαν εἰς τὴν μίαν καὶ δῆδα εἰς τὴν ἐτέραν, θύει καὶ ἀπολύει.

Ἡ ἀφήγησις τοῦ βομβαρδισμοῦ εἶναι καταπληκτικὴ.

Εἶδον τὸ σχεδιάγραμμα τῆς μάχης.

Ἐκεῖνο τὸ Condor εἶναι σωστὸς διάβολος. Πανταχοῦ παρῶν.

Φαντάσου ὅτι, ὡς διηγοῦνται, αὐτὸ κατέστρεψε τὰ 11 1]2 φρούρια καὶ ὁ Ἀκαμπτος τὸ ἄλλο ἡμισυ.

Ἐνα τόσο δὲ βαποράκι.

Καὶ τὸ νόστιμον ὅτι ὅλα τὰ φρούρια αὐτὸ ἐσκόπευον. Ἀλλ' ἡ εἶχε ἐπάνω του τὸ Τίμιον ξύλον, ἡ ἦτο ἀλειμ-μένο μὲ λάδι καὶ ξεγλυστρούσε, ἡ αἱ γομώσεις τῶν Ἀ-ράβων ἦσαν ἄσφαιροι. Τίποτε δὲν ἔπαθε.

Ἐπαθεν ὅμως ἡ Πηγελόπη, ἥτις ἐγλύτωσεν ἀπὸ τό-σους μνηστῆρας, διὰ νὰ τῆς κάμῃ δύο τρύπας ὁ Ἀραβῆς.

τοῦ καὶ ἡ χωροφυλακὴ διατέλει ὑπὲρ τῆς βασιλείας.

Ὁ Ὅθων μετὰ τῆς βασιλείας πεισθέντες εἰς τὰς συμβουλὰς τῶν εὐνοϊκῶς δῆθεν πρὸς αὐτοὺς διακειμένων πολιτικῶν ἀπῆλθον τῆς πρωτευούσης πρὸς περιοδεῖαν τοῦ κράτους.

Τὴν προτεραιὰν ἐσπέραν τῆς Ὀκτωβριανῆς ἐπαναστά-σεως οἱ ἀντάμνηδες τοῦ Ψυριοῦ καὶ τῆς Πλάκας ἀδελφο-ποιοῦντο.

— Ρε βλάμη, πῶς τᾶμαθες τοῦ λόγου σου, λὲς νὰ μᾶς θελήσουν αὐτοὶ οἱ τρανοί;

— Μὰ νὰ σοὺ πῶ, αὐτοὶ δὲν ἔχουν πίστι ἀπάνω τους.

— Θαρρῶ, πῶς ὅλο τὸ ταβатуρι εἶνε γιὰ νὰ ρίξουν τὸ Ὑπουργεῖο, γιὰ νᾶρθουν μερικοὶ μερικοὶ ἀπὸ δαῦτους στὸ γκουβέρνο καὶ κάνουν τὰ δικά τους. Ἡ ἔρημαις ἡ δραγμαῖς, βλέπεις εἶναι γλυκαῖς.

— Καὶ τὰ παρᾶσημα καὶ τὰ γαλονάκια δὲν σοὺ πᾶν παρακάτω.

Ἄλλοι δὲ ποῦ ἔκαμαν, ὅτι τὰ εἰξευραν ὅλα ἀπὸ τὰ μεγάλα τζάκια, ἐψιθύριζον.

— Τὸ κούνημα εἶνε καλὰ μαγειρεμένο. Τῶμαθα ἐγὼ ἀπὸ κεῖ ποῦ ξέρετε.

— Ἀρχίζω νὰ τὸ πιστεύω κ' ἐγώ. Ἐκεῖνη ἡ Σκύλα τῆς Ἀγγλίας ποῦ ἔφθασε τὴν προψὲς στὸν Πειραιᾶ δὲν μοῦ μυρίζει καλὰ χαμπέρια.

— Ἐκανες τὸ κολαῖ ἀπὸ τίποτα κουμπούρια; Ξέρεις ἐκεῖνη ἡ χωροφυλακὴ θὰ βαρέσῃ στὰ γερά.

— Ἐχει νὰ πέσῃ βεμούλα σὲ καμπόσα σκλόνια, ποῦ θὰ πάῃ ἀντάρα.

— Ἐγὼ, νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, παιδιὰ, εὐχαρι-στοῦμαι νὰ ἔκανα τὴ μπάζα μου καὶ μὲ μονάχα τὴ κάσα τοῦ Βούρου. Τί νὰ τὰ κάνῃς ἀνέεις τὰ πολλὰ, μπᾶς καὶ θὰ τὸν θάψουν μ' αὐτά;

— Καὶ θαρρεῖς τάχα πῶς δὲν θὰ δουλέψῃ λεπίδι, σὲ κᾶτι ποῦ ξέρεις σὺ κ' ἐγώ. Πρέπει νὰ ξεκληρισθοῦν μερικοὶ γιὰ νὰ πάῃ τὸ ἔθνος τὰ μπρός. Τί νὰ τὸ κάνῃς τὸ δενδρὸ ὅταν τὸ κλαδεύῃς καὶ αὐτουνοῦ τοῦ εἶνε βλαμ-μένη ἡ ρίζα; Κόψτο σύρριζα νὰ γλυτώνῃς καὶ ἀπὸ τὰ βάσανα.

— Γι' ὅλα αὐτὰ θὰ σκεφθοῦμε.

— Ἐγὼ ἀδέρφια, σᾶς ἐξομολογοῦμαι τὴν ἀδυναμία μου, στὸ πρῶτο μπᾶμ, θὰ βρεθῶ καὶ μέσα στὸ σπῖτι τῆς Φανιώς μου. Αἱ, θὰ τῆς πῶ:

Παῦσε τὰ πεισματικά

Κι' ἄρχισε νὰ μὲ λατρεύῃς

Μὲ καρδιά καθαρά.

Σώνει σου τώρα ἓνα χρόνο ποῦ μὲ παιδεύεις μὲ τὸ: Δὲν θέλει ἡ μάνα μου. Τᾶμαθε ὁ πατέρας μου καὶ μὲ μάλωσε. Νὰ μὴ συχνοπερνᾷς καὶ μὲ κάμεις ρεζίλι στὴ γειτονιά, καὶ τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς, —δὲν θέλω. Θὰ τῆς πῶ, —Κυρά μου ἐδῶ πλέον δὲν ἔχει σὲ θέλω, δὲν μὲ θέ-

Τώρα οὕτω τρυπημένην ὅταν τὴν ἴδῃ, ἀγνοῶ τί θὰ κάμῃ ὁ πολύμητις Ὀδυσσεύς.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπεδόθησαν εἰς τὴν κατάσβεσιν τοῦ πυρός, διὰ νέας ὅλως μεθόδου.

Ρίπτουν ἐντὸς τῶν φλογῶν μικρὰς βόμβας, καὶ κρημνίζόμενα τὰ τεῖχη, καταπλακώνουν τὰ φλεγόμενα.

Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ ἐφαρμόσουν ὅλοι ἐν καιρῷ παρομοίων καταστροφῶν.

Καὶ οἱ Χῖοι ἠδύναντο νὰ κρημνίσουν τὰς οἰκίας των, ἵνα μὴ τὰς κρημνίσῃ ὁ σεισμός. Δὲν συμφωνεῖς;

Οἱ Ἰταλοὶ ἠρνήθησαν νὰ παράσχωσι τὴν συνδρομὴν των. Ὁ πρόξενός των ἀπήντησεν εἰς τὸν Σεῦμoure, ὅταν ἐζήτησε τὴν σύμπραξίν του, πρὸς κατάσβεσιν τοῦ πυρός: «Ὅπως τὰ ἐκάματε, διορθώσετέ τὰ μόνοι σας.»

Αὐτοὶ πάλιν.

Ὁ στόλος των μένει εἰσέτι ἐνταῦθα.

Ἀμα ἔμαθε τὸν βομβαρδισμόν, ἀμέσως ἠθέλησε ν' ἀναχωρήσῃ εἰς Ἀλεξάνδρειαν, διὰ νὰ μὴν ἐπιτρέψῃ, ὡς προεῖπεν, εἰς τοὺς Ἀγγλοὺς ἀπόβασιν.

Πλὴν ἐστεροῦντο πολεμοφοδίων καὶ τροφῶν.

Καὶ ἠγόρασαν μὲν ἐνταῦθεν 5—6 βαρέλια πυρίτιδος, πλὴν δὲν εὗρον ν' ἀγοράσωσι καψύλλια.

Ἐπειτα δὲν ἔφθασαν τ' ἀναμενόμενα παρ' αὐτῶν ἐξ Ἰταλίας μακαρόνια καὶ τὰ σπαρτίτα τῆς μουσικῆς, ἀνευ τῶν ὁποίων δὲν δύνανται νὰ μαχεσθῶσι.

Καταγίνονται ὅμως ἐνταῦθα εἰς γυμνάσια. Προχθὲς μάλιστα διεδόθη ὅτι ὁ Δουίλλιος εἰς ἕνα κανονοβολισμόν εἰς Σίκκινον, ἔχασε τὸν πύργον του μὲ τὸ πυροβόλον του

λαῖς, καὶ δὲν χαμπαρίζω ἡγῶ, τί λέει ἡ μάνα σου καὶ ὁ πατέρας σου. Δὲν ἀκούω οὔτε τὸν Θεό. Ἐλευθερία σου λέει ὁ ἄλλος. Καὶ ἐλευθερία θὰ πῇ νὰ κάμω ὅ,τι θέλω, ἀλλὰ φραντζέα, στὸν καιρὸ τῆς ἐπανάστασις τῆς Γαλλίας ποῦ ἦταν ὅλα ἕνα πρᾶγμα. Αἶ, μωρὲ, ζωὴ χαριτωμένη ποῦ ἔχομε νὰ τὴν περάσωμε. Φαί, γλέντι, πιοτὸ, ἀγκαλιὰ καὶ κοιμησὸ. Νὰ μὲ δῇτε σὲ δυὸ μέραις νὰ σοῦ γίνω ἄλλος τόσος καὶ διπλάσιος. Δὲν βλέπω τὴν ὥρα, πότε νὰ ἔλθῃ.

— Ἀμ δὲν ἦνε ἔτσι, ὡς καθὼς τὴ φανταζέσαι ἡ ἐλευθερία. Μακάρι νὰ ἦτανε. Ἐχει κι' αὐτὴ τοὺς νόμους τῆς.

— Ὅρσε μέσ' τὸν ἀμπακό σου. Καὶ ὅταν, βλάκα, περιορίζεται ἡ ἐλευθερία ἀπὸ τοὺς νόμους τότε τί ἐλευθερία εἶνε;

— Παλαμίδα σου μυρίζει, βλάμη, καὶ θὰ βγῇς γελασμένος.

— Ἐτσι; Αὔριο τὰ βλέπομε λοιπόν.

— Αὔριο. Ἀλλὰ ποῦ θὰ ἦσαι τρυπωμένος;

— Ἐγώ. Ἐκεῖ ἀπάνω στὸν αἶ Γιώργη νὰ φωνάζω τοῦ κουφοῦ. Ἀντίο, βαθαρέζο, ἀντίο.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

Παληάνθρωπος.

διὰ δευτέραν φοράν. Πλὴν δὲν ἦτο ἀληθές. Μόνον μετεκινήθη ὁ πύργος, ἀλλὰ δὲν ἔφυγεν ἐκ τῆς θέσεώς του.

Κάμνουν καὶ ἄλλα γυμνάσια ἐντὸς τῆς πλατείας καὶ τῆς ἀγορᾶς γαιδοροκαβαλλάρια.

Εἶναι ἡ μόνη διασκέδασις, εἰς ἣν ἀσχολοῦνται καὶ δι' ἣν καταξοδεύουν τὸ ἐν φράγκον τὴν ἐβδομάδα, ὅπερ ἀφίγουν εἰς τὰ θυλάκια τῶν πρὸς ἀναψυχὴν ἀποβιβαζομένων εἰς τὴν ξηρὰν ἀνδρῶν.

Διότι τοὺς ἐρευνοῦν πρὶν ἐξέλθωσιν. Τούτου ἕνεκα καὶ ἡ ἡσυχία μεθ' ἧς διάγουσιν ἐν ταῖς ὁδοῖς.

Διότι δὲν διάγουσιν ἐν ἡσυχίᾳ καὶ ἐν ταῖς οἰκίαις, ἔνθα τοὺς ὑποδέχονται.

Τοῦτο τοῦλάχιστον ἀκούει τις ἀπὸ τὰς κακὰς γλώσσας.

Ἐγὼ ὅμως, ἐπειδὴ δὲν εἶμαι τοιαύτη, ἀρκοῦμαι νὰ παρατηρήσω εἰς τὰς ὥραίαις μου συμπολίτιδας, ὅτι αὐτοὶ οἱ Ριγολέττοι, καθ' ὃν en passant ζηλοτυπῶ, ὅταν ἐπιστρέψουν εἰς τὰς πατρίδας των, θὰ μᾶς ζωγραφίσουν μὲ χρώματα τοιαῦτα, οἷα τοῖς χορηγεῖ ἡ ἀνατροπὴ των.

Ἐν τούτοις πιθανὸν νὰ ἔχω καὶ ἀδικον. Ἴσως δὲν ἀναχωρήσουν ποτὲ, διότι ὡς πληροφοροῦμαι, ὁ κ. Βαφιαδάκης ἕνεκεν τῆς συμπληρώσεως τοῦ χρόνου τῆς παραμονῆς των ἐνταῦθα, θὰ τοὺς ἐγγράψῃ δημότας, καὶ ζήτησιν τὰς ψήφους των.

Πρὸς τοῦτο συμφωνεῖ μὲ τὸν Ναύαρχον, ὅστις διαδίδεται ὅτι ἔχει ὥραϊαν φωνὴν βαρυτόνου.

Ὁ ὑποναύαρχος τοῦναντίον, ὅστις εἶναι τὸ πανομοιότυπον τοῦ Βουλευτοῦ Θήρας Γαβαλλά, ἀνὴρ κατὰ τὸ φαινόμενον εὐφύστατος, ὅστις ἔχει εὐχον φωνὴν μπάσου, ἀνθίσταται.

Πλὴν ὁ Ναύαρχος, ἔχων ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὸν κυβερνήτην τοῦ Palestro, μὲ τὴν ὥραϊαν φωνὴν τενόρου, ἐλπίζει νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὰ νερά του.

Πιστεύω δὲ ὅτι πολιτογραφούμενος προτίθεται νὰ ἐκτεθῇ καὶ ὡς βουλευτής, ὡς ἐξετέθη ὡς ναύαρχος, διότι ὡς ὁ Ξένος μὲ τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ ἵπποσιδηροδρόμου, ἤρξατο καὶ αὐτὸς ἀπὸ τοῦδε νὰ μᾶς καλοπιάνῃ μὲ τὸ ἡλεκτρικὸν φῶς, δι' οὗ χθὲς κατεσκότισε τὴν πόλιν μας. Εὐτυχῶς τὰ φανάρια τοῦ Δήμου μας ἦσαν ἀναμμένα, καὶ εἶδομεν τὸ ἡλεκτρικὸν φῶς. Ἄλλως θὰ πῆγαινε χαμένος

Bec.

BENETIA

Ἰούλιος

I

Οὔτε ἡ πτωχή μου γραφὶς κέκτηται τὸ μέγα δῶρημα τῆς λακωνικότητος, ἀλλ' οὐδὲ ὁ χώρος τῆς φιλοξένου ἐφημερίδος σας δύναται νὰ περιλάβῃ τὴν Βενετιανὸν ὁλόκληρον. Ἐν μόνον μέγαρον τῆς Βασιλείας τοῦ Ἀδρία